

Radek Knapp*Komet*

Razbil sem bil šipo. In že je stari oče tekel za mano, žugal s pestmi po zraku in kričal, da me nikdar več ne bo pustil v hišo in da bom moral odslej živeti na cesti kot krošnjar. Jaz pa sem vedel, da tega ne misli zares, da bom moral, namesto da bi postal krošnjar, zvečer za kazen klečati na grahu. Da bo stari oče takoj po televizijskih poročilih prišel k meni, kazen razveljavil, in da bom potem lahko kot vsak normalen človek spet sédel za mizo in kaj pojedel.

Vendar sta do večera manjkali še dve uri, in ker se je moj stari oče ravnokar ustavil, da bi iz hlač potegnil usnjen pas, sem stekel za hišo in pod češnjami do ropotarnice, kjer se je naš vrt končal.

V ropotarnici je dišalo po suhem lesu. Pod stropom sta se svetili pajčevini. Sklonil sem se, da ju ne bi uničil, vzel star naslanjač, ki je prejel stal v kuhinji, in ga odnesel ven.

Z njegovo pomočjo sem splezal na streho, od koder je bilo mogoče videti vrt našega soseda Muschka. Obrnil sem se, mojega starega očeta pa ni bilo videti nikjer. Torej sem pogled spet usmeril na vrt našega soseda, poiskal primeren kraj in skočil dol.

Psi gospoda Muschka so me poznali. Niti lajali niso, ko sem se plazil mimo njihove hišice. Eden od njih je prišel ven. Božal sem ga po dlaki in hvaležno je zaprl oči. Da bi lahko prišel na cesto, sem moral mimo Muschkove hiše. Da bi mi to uspelo, sem se moral plaziti ob spalničnih oknih, ki so bila že tedne brez zaves in zadnje čase bolj poredko odprta.

Bližal sem se hiši. Ko sem prišel do spalničnih oken, se nisem mogel premagati in sem spet, kot že prejšnji teden, vrgel pogled vanjo.

Nič se ni spremenilo. V veliki postelji, pod sliko Matere Božje, ki je v rokah držala svetleče se srce, je ležal na smrt bolan gospod Muschek.

Ležal je v svoji veliki postelji in oblečen je bil v scefrano pižamo. Na njej so bile narisane majhne mačke, ki so skakale za metuljčkom. Iz njegovega osušenega telesa je zaudarjalo, po sobi so letale muhe in se mu tu in tam usedle na čelo. Če se je premaknil, so zmedene odletele in okrog glave napravile avreolo, tako da je bil za kratek čas videti kot svetnik.

Čevljar Muschek tega jutra ni bil sam. Obiskal ga je pater Smolny. Ravnokar je na smrt bolnemu želel dati zadnje maziljenje. Pater se je nagibal nad Muschkom, v roki držal hostijo in mrmral molitev.

Ker pa je čevljar Muschek umrl že skoraj pred dvema tednoma in naj bi bil potem pred enim tednom dokončno umrl, iz nepojasnjena razloga pa je vendar še vedno živel, ga je pater Smolny obiskal že tretjič, že tretjič v višino držal Kristusovo telo in verjetno globoko v srcu želel Muschku večno pogubljenje, ker je ta oskrnil sveti zakrament.

Za patrom Smolnyjem je čakala gospa Muschek in s sklenjenimi rokami opazovala duhovnika, ki je hotel Kristusovo telo potisniti skozi stisnjene ustnice njenega moža. Vendar trmasti čevljar Muschek prav tako kot pred tremi tedni ni hotel odpreti ust, in hostija se je na njegovih ustnicah začela topiti. In čeprav Muschek že dolgo časa ni mogel govoriti ali se premikati, je s svojo desno roko dal vedeti, da je bil vse svoje življenje ateist in da bi našemu župniku hostijo najraje pljunil v obraz. Ko ni vse to nič pomagalo, je zbral vse moči in v svoji obupanosti glasno prdnil.

Pater Smolny se je dvignil, Muschka prekrižal in rekel: "In nomine patris et filii et spiritus sancti ... Amen."

Gospod Muschek je potem svoji ženi začel dajati znake, da bi patra za to najraje na licu mesta zadavil. Pri tem je premikal glavo, okrog nje pa se je naredil roj muh, podoben venčku.

Pater Smolny se je popraskal po glavi in pripomnil: "Vaš mož bo kmalu v Božjem kraljestvu, gospa Muschek. Vendar to ni razlog, da bi ta prostor tako redko zračili."

Ne da bi počakal na odgovor, se je s hrbtom obrnil k Muschku, ta je še vedno kazal, kako bi Smolnyja zgrabil za vrat, in se vrnil k mizi.

Hostije, mazilno olje in poslednji zakrament je previdno spravil v majhno pločevinko. Tudi gospa Muschek je stopila k mizi in mu v roke stisnila bankovec za pet tisoč zlotov. Pater Smolny je bankovec spravil v žep, ne da bi mu privoščil pogled, potem pa je dejal: "Bog je dal, Bog bo tudi vzel, gospa Muschek."

"Amen," je rekla naša sosedka, in pater se je obrnil, da bi odšel. Znenada sem na svoji roki občutil nekaj toplega. Bil je pes čevljarja Muschka, dotaknil se me je z gobčkom. Popraskal sem ga in se splazil še mimo preostalih oken. Z nekaj koraki sem bil pri vhodnih vratih. Splezal sem čez in že bil na cesti. Za vsak primer sem se še obrnil, vendar ni nihče ničesar opazil. Samo Muschkov pes je čakal pred hišo in gledal proti meni.

Potem sem se pa spet spomnil razbite šipe in da sem pravzaprav na begu. Po cesti sem stekel do trgovine, kjer so prodajali limonado in pivo. Ob tem času so tam stali delavci iz opekarne. V rokah so držali pivske steklenice in kdaj pa kdaj po polžje srknili požirek. Če je kdo od njih kaj spregovoril, potem je rekel vedno nekaj podobnega kot: "Kakšen usran dan," ali "Kaj je danes s pivom?"

Drugi so nemo prikimavali, kakor da bi pritrdjevali svojim lastnim mislim. Vsak od opekarskih delavcev je imel pred sabo že najmanj tri prazne steklenice. Prenesli so zelo veliko in pili so čisto drugače kot gostje v kavarni ali kaki restavraciji. Tam so srkali iz kozarcev, komajda so zdržali na svojih sedežih in natakarkju so se pritoževali zaradi vsake malenkosti. Delavci iz opekarne se sploh niso premikali. Sploh niso pogledali drug drugega, če so se pogovarjali. Dolgo so negibno zdržali na istem kraju in bili videti, kot da bi bili na tem svetu povsem nepotrebni. Bankovci v njihovih žepih so bili pomečkani prav tako kot njihove srajce. Plačevali so molče, vendar so pri hoji nekaj mrmrali in se potem napotili po cesti navzgor, kjer so bila stanovanja, ki so jih v zadnjih letih zgradili zanje.

Ko so delavci odšli, sta v trgovino vstopili novi stranki, oblečeni veliko bolj pestro in lahno. To je bil avtomehanik Lukas s svojo novo nevesto Ljudmilko, ki je pred časom začela delati v lepotičnem salonu *Biser*. Lukas je že veliko let živel tu v okolici in bil pri gospodičnih nenavadno priljubljen.

Če se je s svojim rdečim fiatom počasi peljal po naši cesti, se je v dekletih dogajalo nekaj čudnega. Vse so pustile in stekle k oknu. Odgrnile so zavese in mu mahale. Čeprav je Lukas to pozdravljanje cenil, pa vendarle

pri najboljši volji vsaki ni mogel odgovoriti. Pripovedovali so, da se je zato nekega poletja gospodična, ki jo je bil Lukas spregledal, tako daleč naslonila z okna, da je končno padla na cesto in si zlomila ključnico. Lukas je, tako so pravili, peljal naprej, ne da bi kaj opazil.

Verjetno pa to ni bilo tako in je vse izmišljeno iz hudobije. Dejstvo je bilo, da gospodične niso mogle biti dolgo jezne nanj, in to ne glede na to, kaj se je zgodilo. Tudi če je izgubil veselje do kakšnega dekleta in spoznal drugo, mu je bilo oproščeno. In to je bilo tako skrivnostno, da tega ni mogel doumeti nihče, še najmanj Lukas sam in še manj gospodične. Z dvajsetimi je bil zato v srčnih zadevah tako izkušen kot drugi moški pri štiridesetih in v teh stvareh si je napravil nezmotljivo strategijo.

Če je izgubil veselje do neveste in se hotel ločiti od nje, jo je posadil v avto in peljal do središča mesta. Pri *Bliklu* ji je kupil deset krofov s punčem in se tako dolgo vozil naokrog, da sta obtičala v zastoju. V zastoju je Lukas, voznik, izgubil potrpljenje in svoji nevesti povedal v obraz vse tisto, česar si sam kot moški ne bi upal. Priznal je, da ima kožnega raka, da bo kmalu umrl in da ga ona in sploh vse ženske na tem svetu ne zanimajo več. Nevesta je vendar slutila, da je vse skupaj laž, da se bo Lukas verjetno že naslednjega dne s kakšno drugo sprehajal pod oknom, in planila v jok.

Lukas je nato vklopil brisalce, da bi pokazal, kako malo ga prizadenejo te solze in da povsem obvlada zadevo. Ko je nevesta videla, kako je s stvarjo, ga je pričela rotiti, naj je ne zapusti. Lukas, voznik, je bil neizprosen. Zastoj mu je z vsakim rdečim semaforom vlival nadčloveške moči. Končno se je gospodična spomnila, da je več kot pet let starejša od svojega ljubimca, in izgubila potrpljenje. Začela je groziti s samomorom, nato je Lukas, ki je ceste po mestu poznal kot nihče drug, avto presenetljivo hitro zmanevriral iz zastoja in zapeljal do Poniatowskega mostu. Pokazal je navzdol na Vislo in vprašal:

"Je tukaj v redu, draga Krysia? Oprosti! ... Monika? ... Ali kako je že bilo? ... Sosia?"

Nevesta je zaradi nesramnosti, da je Lukas njeno ime namenoma zamenjal, močno zardela, odprla vrata, skočila iz avta in kričala:

"Kar pelji se k tvoji novi! Kar odpelji, če me hočeš imeti na vesti! Ne boš me več videl!"

Lukas je natanko vedel, da se v ljubezenskih zadevah ne sme obotavljati, zato je pritisnil na plin in bil spet svoboden. Zapuščena nevesta je medtem stala obotavljivo na Poniatowskem mostu, nekaj ur pozneje pa se je z avtobusom le odpeljala domov.

Tako se je zgodilo, da se je Lukas približno vsak drugi teden po naši ulici sprehajal z novim dekletom. Poleti so ga ljudje povabili, če je bil sam, na cigatero ob vrtni ograji in se šalili z njim: "No, Lukas? ... Danes čisto sam? Kmalu boš onesrečil vsa dekleta tu naokrog. Pošla ti bodo."

Lukas je glavo potegnil v vrat, kot da bi jo bil ravnokar preletel ptič. "Potem bom pač začel znova," je zakričal kljubovalno, in ljudje so se smejali.

"Morda pa se odpeljem naslednje leto v Pariz. Ima šest milijonov prebivalcev ... četrtnina so mlade deklice," je razložil, in ljudje so se smejali še bolj.

"In ko boš končal v Parizu?" so ga dražili.

"Potem grem v Berlin in od tam v Prago ali celo v London," je odvrnil in razširil roke kot kak gledališki igralec, da bi pokazal, kako malo je mogel za svoj velikanski uspeh pri ženskah.

Ko so ljudje to gledali, so se od smeha držali za ograjo. Zamahnili so z roko, kot da bi obupali nad njim, kot da mu ne bi bilo več pomoči, in potem so odšli spet v hišo. Vendar so v hiši nenadoma ugotovili, da slika na steni visi poševno. Ali da so okna premajhna. Ko so to videli, jih je smeh minil in spet so stekli ven. Potem so nekaj hipov stali na prostem, prestrašeno pogledali na cesto in hoteli reči nekaj, kar pravzaprav ni bilo namenjeno Lukasu, kar naj bi bilo pravzaprav namenjeno njim samim, vendar so hipoma izgubili nit in obstrmeli z odprtimi ustmi.

Nenavadno pri Lukasu je bilo, da je bil trdno prepričan o bližajočem se svetovnem potopu. Enkrat pred leti je v časopisu prebral, da proti Zemlji leti velikanski komet, in ta članek je iz njega naredil novega človeka.

Če je pripovedoval o tem, je bil lep in nedostopen kot kak grški bog. O bližajočem se koncu sveta je govoril s tako vnetostjo, kot bi pri maši pravzaprav moral pridigati pater Smolny. Včasih smo imeli vtis, da Lukas ni mogel dočakati, da bo komet končno priletel na Zemljo in jo z vso močjo uničil. Tako dolgo je risal eno strašno sliko za drugo, dokler na Zemlji v njegovi predstavitvi ni več ostalo nobeno živo bitje. Ko je umolknil,

se je iz njega izlivala nepremagljiva sila, kakor da bi mu ves svet, četudi razdejan, ležal pod nogami.

Gospodične so komaj čakale, da jim je Lukas spet pripovedoval o navzdol drvečem kometu, opisoval strašno uničenje, ki grozi nam vsem, in jih pri tem gledal tako, da jih je spreletavalo po hrbtu.

Lukas in njegova nevesta Ludmilka sta si kupila pivo in odšla na prosto. Tam sta izmenično pila iz iste steklenice in potem je začel Lukas pripovedovati o svojem kometu. Poročal je, da bi moral komet treščiti na Ze^Xxjo že prejšnjo zimo. Vendar je vedno prišlo kaj vmes. Ali se je komet upočasnil sam od sebe ali pa so se znanstveniki ušteli. Bilo je prav tako kot s čevljarjem Muschkom, ki bi prav tako moral umreti že pred enim mesecem, namesto tega pa mu je uspelo dobiti že tretje poslednje maziljenje, na jezo Katoliške cerkve je še vedno živel in ni kazal želje, da bi zapustil ta lepi svet.

"V časniku je pisalo, da je tako velik kot mesec! Si lahko predstavljaš, kaj to pomeni?!" je vprašal Lukas razburjeno. "Na nas leti kot raketa, in če bo treščil, ne bomo imeli niti toliko časa, da bi rekli amen."

Nevesta se je stisnila k Lukasu. Položil ji je roko okrog bokov in bolščal predse.

"Jaz že tako nisem veren. In ti ...? Verjameš v Boga, srček?"

Deklica ga je objela in dejala: "Kamila mi je danes v službi pripovedovala, da si jo vzel v avto. Popeljala sta se do reke, drži?"

"Hotela je videti sončni zahod. Je to kaj takega?" je zakričal Lukas in tako čudno pogledal Ludmilko, da jo je spreletelo po hrbtu. Njegova roka se je osamosvojila in potovala po obleki navzgor, kjer se je pod tankim blagom kazala dojka. Ludmilka je Lukasa zmedeno gledala, nič pa ni ukrenila – prav nasprotno, svojo roko je položila na njegovo, kot da bi se bala, da jo bo odstranil.

"Vsak hip nama lahko na glavo pade komet. Oba sva še mlada, Ludmilka," je šepetal Lukas in vsako besedo zavijal kot igralec.

"Prisezi mi, da me nikdar ne boš zapustil! Zaprisezi pri Bogu," je prosilo dekle.

Lukas je prosto roko dvignil v zaprisego in slovesno dejal: "Če se ne bo dogodilo kaj nepredvidljivega, moj srček." Potem je segel z roko, s katero je ravnokar zaprisegel zvestobo, tja, kjer se je Ludmilino krilo

končalo, in konček dvignil v zrak. Pokazale so se zagorele Ludmiline noge. Ludmilka mu je branila, da bi krilo dvigoval še naprej.

"Ne tukaj ... je šepetala, "greva raje k meni."

Lukas je prikimal, potem pa sta zapustila trgovino. Na vogalu je Lukas obstal še zadnjič. Vrgel je pogled navzgor, tam je v tem trenutku skozi globino vesolja proti Zemlji drvel komet, da bi vsako življenje, tudi Lukasovo, za vedno izbrisal ... Potem je izginil v ulici, kjer so stanovala vsa ta mlada dekleta iz lepotičnega salona *Biser*.

V bližini lepotičnega salona je bilo nepozidano polje, na katerem sta rasla trava in plevel. Včasih je skozi polje peljala makadamska pot, ki je vodila naravnost v center. Nekega dne pa so nekaj kilometrov stran odprli široko glavno cesto. Odtlej so vozniki uporabljali asfaltirano glavno cesto in makadamska pot je začela počasi propadati. Že po enem letu se je spremenila v kolesarsko pot, potem v ozko potko, in končno je povsem izginila. Kar je ostalo od nje, so bile cestne laterne, ki so jo prej obrobljale. V teh laternah, po katerih je vedno više plezal plevel, se je še vedno ob istem času prižgala luč in svetila kot v starih časih na poraščeno makadamsko pot.

Polovica luči ni več delovala, ker so jih pokončali s fračami, druga polovica pa se je še upirala.

Novince v našem kraju ali popotnike so vodili zvečer na makadamsko pot, tam so mu pokazali svetleče cestne laterne. Tujci, ti starih makadamskih poti prej še niso videli, so napravili začuden obraz, in bilo je zanesljivo, da bodo prihodnjič s seboj prinesli fotografski aparat in fotografirali laterne.

Tudi vsakdo od nas je s seboj v denarnici nosil njihovo fotografijo. Bila je tam, kjer so bile fotografije sorodnikov in najboljših prijateljev, kajti tudi naše laterne so bile nekaj posebnega, in nanje nismo bili nič manj ponosni kot prebivalci Pise na svoj poševni stolp.

Zmeraj ko sem prišel na to polje, sem se usedel pod laterno, ki je bila uničena. Če si sedel v temi, si imel precej boljši razgled na vse, kar se je dogajalo naokrog. Ker je bila naša soseska na robu mesta, je bilo mogoče videti do nekaj kilometrov oddaljenega gozda. Vsak večer je čez ta gozd zahajalo sonce. Samo za trenutek ga je bilo treba izgubiti izpred oči ali pomisliti na kakšno malenkost, in že si sončni zahod zamudil. Ko je sonce zašlo, je od časa do časa zapihljal lahen vetrič, in hipoma je postalo zelo

toplo. Pustil sem, da se mi je potem pogled sprehajal po obzorju, premišljeval pa sem o tem, da se je zdaj v Ameriki začelo daniti. Pri tem sem postajal čudno utrujen, tako utrujen, da sem z zaprtimi očmi videval nove stvari. Pogled mi je uhajal skozi ulice in debele hišne zidove.

Videl sem svojega dedka, kako je iz kuhinjskega regala vzel rjavo papirnato vrečko in po tleh raztresel grah. Na kuhinjskih tleh je bilo toliko grahovitih zrn kot zvezd na nebu. Ko sem jih začel šteti, sem se vedno znova zmotil in postajal sem tako utrujen, da sem oči komajda še lahko imel odprte, končno pa sem zaspal.

Ko sem se prebudil, je bilo že čisto temno. Še zmeraj sem sedel pod uničeno laterno. Poskušal sem si zapreti jopič. Ko sem se tako mučil z velikimi gumbi, ki so bili prišiti pozneje, sem v daljavi, natančno nad hišo, kjer je čevljar Muschek na smrt bolan ležal v postelji in še zmeraj ni umrl, zagledal velikega ptiča, kako je vzletel. Dvignil se je brez šuma in letel naravnost proti laterni. Bil je tako težak, da je med poletom oplazil strehe. Za hip sem celo pomislil, da mi naproti leti človek v velikih škornjih. Šele v luči latern sem prepoznal, da je bila samo stara štoklja. Nenavadno scefране sive peruti je utrujeno premikala sem ter tja. Njen suhi vrat se je stegoval v smer leta. Ko je bila nad mano, je za trenutek obrnila glavico in me pogledala navzdol. Videti je bilo, kot da bi letela v snu, kot da je ne bi zanimalo, kaj je pod njo, temveč samo to, kam leti. Letela je proti gozdu, v katerem se je pred tem skrilo sonce in ki je zdaj stal tam kot kak črn zid. Preden je dosegla svoj cilj, jo je pogoltnila črna noč. Nekaj časa je bilo še mogoče slišati šum razcefranih peruti, dokler tudi to ni prenehalo.

Zvečer sem dobil običajno kazen. Pol ure sem klečal na grahu in stiskal zobe. Potem je k meni prišel stari oče, me nekaj časa nemo opazoval, potem pa je začel z očitki.

"Ali sploh veš, koliko dandanes stane šipa?" je vprašal. "Pri steklarskem mojstru bi bila cena dvakrat višja. Ti dedci samo čakajo, da koga oskubijo. Sreča zate, da sem v vojni delal kot steklar. Ko so prišli Nemci, so šipe odletele trikrat na teden. Odtlej znam šipo zamenjati v snu."

Pogledal me je, ali sem si vse dobro zapomnil. Začutil sem, da se kazen bliža koncu in sem za odgovor dvakrat prikimal. Stari oče je s police vzel rjavo vrečo in mi jo pomolil. Dvignil sem se in začel pobirati grah.

Med tem počtetjem me je opazoval. V njegovih očeh se je zarisal nemi očitek proti njegovi usodi, ki mu ni omogočil, da bi z mano klečal na grahu, namesto da je moral plačati šipo. Po večernih poročilih, ki sem si jih smel ogledati, sem odšel v svojo sobo in se ulegel v posteljo. Od spodaj je prodiralo šumenje prižganega televizorja. Predvajali so neko brazilsko zabavno nanizanko, ki smo jo vsi radi gledali. Medtem ko sem prisluškoval dialogom, ki so popačeni prihajali k meni navzgor, me je hipoma premagala ista utrujenost kot prej na polju in že drugič ta večer sem zaspal.

Naslednjega jutra je umrl čevljar Muschek. Po zajtrku se je obrnil k zidu, da mu pri umiranju nihče ni mogel gledati v oči, potem pa je nehal dihati. Gospa Muschek, ki je bila ravno v sobi, je pristopila k postelji in svojega moža spet obrnila na svetlobo. Takoj mu je začela odpirati srajco, ga trepljati po licih in se razburjati: "Vidiš ...! Vidiš, kaj si zdaj spet ušpičil!" Očitno je od moža, ki že tedne ni mogel več govoriti, ravno zdaj pričakovala odgovor. Vendar čevljar Muschek na to ni več mislil. Na stropu si je izbral točko in se zastrmel vanjo. Če mu je gospa Muschek premaknila glavo, mu je zastrti pogled metalo sem ter tja. Pet minut po smrti se je usmili še zadnjič in na kratko zakašljaj, na to pa je bila gospa Muschek tako nepripravljena, da je stekla k telefonu in obvestila pogrebni zavod o njegovi smrti.

Pol ure pozneje sta prišla grobarja s krsto. Postavili so jo v predsobo in čakali v kuhinji, medtem pa je gospa Muschek svojega moža pripravljala na zadnjo pot.

Čevljar Muschek je bil tisti dan oblečen v najlepšo obleko, kar jih je imel. Nazadnje jo je nosil pred leti, ko mu je nekdo podaril gledališko vstopnico ... Tisti večer pa ni šel v gledališče, ampak v gostilno. Domov je prišel pijan in za ženo si je moral izmisliti izgovor. Čeprav gospodu Muschku tokrat ni bilo treba iti nikamor, mu je žena obula nove čevlje, ki si jih je le malo predtem sam naredil. Na znak gospe Muschek so možje s pogrebnega zavoda prinesli krsto v spalnico. Muschka so opazovali od glave do pete, ali bo krsta zanj prava. Gospa Muschek je medtem šla k vsakemu od njiju in delila napitnino, da bi njenega moža previdno položila v krsto. Vendar krsta z roza plišem očitno ni bila čisto po Muschkovem okusu, kajti branil se je priti vanjo. Takoj ko sta ga grobarja položila noter, se je njegova desna roka osamosvojila in kot kak hudiček skočila iz škatle.

Oba grobarja sta se praskala po glavi in gledala gospo Muschek. Svojemu možu je začela očitati.

"Ah, moj dragi, je zdaj za to res ta pravi trenutek ...? Lezi in gospodoma ne delaj preglavic."

In glej! Ko sta moža roko tokrat stisnila v krsto, je ostala tam, kamor je sodila.

Grobarja sta na hitro položila pokrov čez Muschka. Ko sta pritrdila vijake, je gospa Muschek vzela žepni robec in si obrisala solze, ki so ji pritekli pri tem pogledu.

"Bil je dober mož," je hvalila gospoda Muschka. Oba moža s pogrebnege zavoda sta pritrjevalno prikimavala, potipala po žepih, ali je napitnina še tam, in odnesla krsto. Gospa Muschek jima je sledila. Pred hišo je obstala in opazovala, kako sta njenega moža potisnila v siv kombi. Moža sta še zadnjič pozdravila in se odpeljala s čevljarjem Muschkom, da bi pravočasno prišel k drugim mrtvim v hladilnico, ki so umrli istega dne.

Zvečer sem se usedel na odprto okno in premišljeval o čevljarju Muschku, ki je, čeprav je bil ateist, prav gotovo že sedel zgoraj v nebesih in od zgoraj gledal na vse nas. Pri tem je imel zanesljivo prav tak utrujen pogled kot čuden ptič, ki je letel čez polje. In medtem ko sem preiskal nočno nebo, da bi našel našega soseda, sem od spodaj znenada zaslišal glas: "No, malček? Kaj pa gledaš? ... Iščeš Devico Marijo, hehe?"

Pogledal sem navzdol in ob naši ograji zagledal nekoga v beli srajci. Bil je Lukas, ki je ob tem času prihajal pijan od svoje neveste in naredil manjši počitek. Z eno roko se je držal za ograjo, z drugo pa ciljaj v nebo.

"Peng peng peng!" je kričal, "... tri zvezde sem odstrelil. Kmalu bodo skozi streho padle v sobo." Nehote sem pogledal navzgor.

"Verjetno verjameš vse, kar ti kdo pripoveduje, kaj?" se je smejal Lukas. Majal sem z glavo, Lukas pa se je za spremembo za ograjo trdno držal z obema rokama.

"Življenje je čudovito, fantič!" je kričal, "ampak kaj ti sploh veš o njem? ... Ali sploh veš, zakaj je čudovito?" Nisem vedel. Vendar sem mu hotel imponirati in sem odvrnil: "Morda zaradi deklet, gospod Lukas?"

"Ah te ..., " zamahnil je z roko, "... na te sem že čisto pozabil. Poslušaj! Ali še nisi ničesar slišal o kometu, ki se vsak dan bolj približuje in ki bo kmalu treščil na Zemljo?"

Spustil je ograjo in se v hipu umaknil v temo. Kmalu potem se je spet pojavil in prst držal kvišku kot pater Smolny pri maši.

"Ta komet je najlepša stvar na svetu! Poskrbel bo za to, za kar jaz nimam časa, razumeš?" je kričal in se spet umaknil. Čakal sem, da bi se njegova bela srajca spet zasvetila, vendar se ni več pojavila. Lukas je spet odšel svojo pot. Slišal sem njegov glas, ki je že bil oddaljen nekaj korakov.

"To komično življenje, ki ga živim, bo končal – si to razumel, Mali?" se je režal in izginil v temi, kot tisti veliki ptič, ki je zadnjo noč tako nizko poletel čez Muschkovo hišo, da bi jo bil z nogami skoraj oplazil.